

Prædikenrefleksion 2021 til 1.s.e. Hellig Tre Konger, Lukas evangeliet, kap. 2, vers 41-52:

*Hvert år tog Jesu forældre til Jerusalem til påskefesten. **Også da han var blevet tolv år, drog de derop, som det var skik ved festen.** Da påskedagene var omme, og de skulle hjem, blev drengen Jesus i Jerusalem, uden at hans forældre vidste det. I den tro, at han var i rejsefølget, kom de en dags rejse frem og ledte efter ham blandt familie og bekendte. Da de ikke fandt ham, vendte de tilbage til Jerusalem for at lede efter ham dér; og efter tre dage fandt de ham i templet, hvor han sad midt blandt lærerne, lyttede til dem og stillede dem spørgsmål. Alle, der hørte det, undrede sig meget over hans indsigt og de svar, han gav. Da forældrene fik øje på ham, blev de slået af forundring, og hans mor sagde til ham: »Barn, hvorfor gjorde du sådan mod os? Din far og jeg har ledt efter dig og været ængstelige.« Men han sagde til dem: **»Hvorfor ledte I efter mig? Vidste I ikke, at jeg bør være hos min fader?«** Men de forstod ikke, hvad han sagde til dem. Så fulgte han med dem **tilbage til Nazaret**, og han var lydige mod dem.*

Hans mor gemte alle ordene i sit hjerte. Og Jesus gik frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker.

Hvad vil Lukas så med sin beretning i dag? – den eneste af evangelisterne, der fortæller om Jesus som 12-årig.

1. Jesus kender sin bestemmelse.

Et af svarene er at understrege, at Jesus som 12-årig efter jødisk lov er religiøs myndig. Og at Jesus fra det øjeblik ved, hvad hans bestemmelse er. "Vidste I ikke, at jeg bør være hos min Fader?" - siger han til sine forældre. Pointen i Jesu svar er: Fra det øjeblik han er religiøs ansvarlig, kender han sin opgave, sin bestemmelse - at være "hos sin Far", han bryder ud af sin familiære sammenhæng, nu er han ikke blot sine forældres lydige søn, nu er han også Guds søn og kalder Gud sin far.

2. Jesus kalder Gud for sin far.

Jesus bruger herefter betegnelsen far om Gud, resten af sin tid på jorden.

Både da han blev døbt, hvor det nære og intime forhold til Gud bekræftes (Lukasev. 3,22). Og da han dør på korset, hvor han udtaler de kendte ord: "Far, i dine hænder betror jeg min ånd." (Luk 23,46).

Hvorfor er det vigtigt?

Fordi han ikke *beholder* betegnelsen alene til eget brug. Men lærte disciplene - og alle os andre - at også vi må træde ind i dette tætte forhold og bede til Gud som *vor* far, når vi beder Fader vor:

"Når I beder, skal I sige: Far!" (Lk., 11,2-4); og hos Matt ."Vor Far" (jf. 6, 9-13).

Et forhold til Gud som også de første kristne har været bevidste om, som når Paulus f.eks. skriver i brevet til menigheden i Rom: - I har fået den ånd, som giver barnekår, og i den råber vi: "'Abba', fader!" (Rom. 8. 15 og Gal., 4, 6f).

3. Jesus forlader templet.

Et andet vigtigt forhold i evangeliet i dag er, at den 12-årige rent faktisk forlader templet og går med forældrene tilbage til hverdagen i Nazaret. Heri ser vi nemlig også et karakteristisk træk.

Normalt ville Gud være opfattet som den, der bor i himlen og har sin tronstol i templet og tilbedes dér, og ifølge den opfattelse skulle Jesus som Guds søn vel være blevet i templet, hvor han åbenbart kunne have gjort en strålende karriere!

Men det gør han ikke. Han forlader templet, går tilbage til hjembyen. Det er fra dette sted, han skal øve sin gerning - ude og midt i blandt mennesker.

5. Jesus viser selv vejen

Jeg tror, at også her viser Jesus selv vejen. Han anviste os på livet med hinanden. Han gik rundt på landeveje og i byer og kaldte toldere og fiskere til sig som disciple - uden at stille krav om nogen speciel åndelig udrustning, han gik konkret til værks: han undlod at fordømme kvinden som blev taget i ægteskabsbrud, han helbredte syge og gav sultne at spise, han sejlede tværs over Genesaret sø i stormvejr.

Kort sagt: Han var overalt, hvor mennesker er.

Også her kan vi tage ved lære af ham. Han giver os med hverdagen at bestille! Med mennesker. Med de problemer, som hører vores tid til og som vore samfund slås med. I disse måneder coronapandemien! Klimaspørgsmålet trænger sig også mere og mere på. Alle rapporter siger jo, at det er på allerhøjeste tid, at der handles.

6. Menneskers ansvar – De 17 Verdensmål

Vi har som mennesker også et medansvar for skaberværket. At værne om naturen, om skaberværket og sikre ordentlige levevilkår for fremtidige slægter, er en simpel menneskelig pligt.

Dette bekræftes i, at vedtagelsen af FN's 17 Verdensmål for bæredygtig udvikling er verdensomspændende. Det er et alment, grundmenneskeligt ansvar, som alle lande, uanset religion, har tilsluttet sig.

De 17 Verdensmål er heller ikke på nogen måde i modstrid med det kristne budskab og en kristen livsforståelse. Tværtimod, verdensmålene og en kristen livsforståelse går hånd-i-hånd: Gud har overgivet os mennesker en forvalter-rolle af sit skaberværk. Jesus betoner gang på gang medmenneskelighed og fællesskaber.

Vi kan derfor ikke bare stiltiende se på, at jordens økosystem skrider, at biodiversiteten går fløjten, o.s.v. – for derved ødelægges livsgrundlaget for mennesker og dyr. Vi eksisterer nu engang i en gensidig afhængighed.

Det gør vi både som kristne og ikke kristne. Og sammen.

Naturen og klimaet skal selvsagt reddes af mennesker af alle observanser, af ideologier og religioner i fællesskab, både kristne og ikke-kristne. Hvad ellers?

Det giver derfor overhovedet ingen mening at udgrænse kristendom og kristentro til ren åndelighed, til tempeltjeneste alene – eller isolere gudstjenesten til det, der foregår om søndagen.

Gudstjeneste er også livet uden for kirkens mure. Og da ikke spor mindre i disse tider, hvor pandemier udgør en reel trussel.

Konklusion.

Jesus viser selv vejen i dag, han forlader templet og går hjem med sine forældre til Nazaret, ud blandt mennesker i samfundet, ud hvor livet leves. Den gode nyhed, som er evangeliet, er, at Jesus afslører sin bestemmelse i dag, med omtalen af sit *Fader-søn-forhold til Gud*. Og at han udstrækker sin egen relation til også at gælde vores relation til Gud, at vi må kalde ham for vores Far i himlen. Dette helt grundlæggende forhold til Gud mindes vi om, hver gang vi beder Fader vor. I dette forhold forpligter Gud os på kærlighedsbuddet. Hvordan vi realiserer dette, overlades helt til vores egen opfindsomhed og fantasi at finde ud af. I hverdagen og ude i samfundet.

AMEN